

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.231/2022/10.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** felp. címe. **felperesnek**, a Herbály Ügyvédi Iroda (alp2.címe.) által képviselt **All in One Transport Kft.** (alp2.címe.) **I. rendű** és a **Alperes2** (alp2.címe.) **II. rendű alperessel** szemben, munkabér iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 12.M.71.046/2021/21. számú ítélete ellen, a felperes 23., 25. és 28. sorszámú fellebbezése, illetve fellebbezés-kiegészítései folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség vonatkozásában megváltoztatja, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek, és a II. rendű alperesnek fejenként 150.000 (százötvenezer) – 150.000 (százötvenezer) forint + Áfa elsőfokú, és 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) – 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek, és a II. rendű alperesnek fejenként 30.000 (harmincezer) forint – 30.000 (harmincezer) forint megismételt eljárás során felmerült másodfokú perköltséget.

A perben felmerült fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2014. január 26-tól állt munkaviszonyban az alperesek jogelődjével gépjárművezető munkakörben. A felperes teljes munkaidőben állt az alperes alkalmazásában, bruttó 127.500 forint alapbérért. Ezen felül jogosult volt bruttó 10.000 forint pótlékátalányra. A felek negyedéves munkaidőkeretben állapodtak meg, melyen belül a munkavállaló munkaidő- beosztása egyenlőtlen vezénylés szerint történt.

[2] A felek között elszámolási viták alakultak ki, melynek eredményeként a felperes 2016. december 23. napján fizetési felszólítást küldött az alperes részére, melyben üzemanyag-megtakarítás címén 356.000 forint, napidíj címén 150.000 forint, továbbá 215.000 forint és 35.000 forint megfizetését kérte.

[3] A felek 2017. január 31. napján megállapodást kötöttek, mely szerint a felperes a 2016. december 23-i fizetési felszólítást visszavonja és a megállapodás aláírásával kifejezetten elismeri és kijelenti, hogy az alperessel szemben sem üzemanyag megtakarítás, sem napidíj elszámolás, sem egyéb költségigény tekintetében követelése nem áll fenn. Rögzítették továbbá, hogy az ügyvédi felszólításban jelzett jogvitát a felek a megállapodással végérvényesnek tekintik, valamint közöttük létrejött munkaszerződést az abban foglalt tartalommal továbbra is fenn kívánják tartani.

Kereset

[4] A felperes keresetében napidíj és üzemanyag megtakarítás különbözeteként 227.000 forint, kártérítés jogcímén 635.000 forint, elmaradt haszonként 11.962,53 euró és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[5] Üzemanyag megtakarítás iránti igényét akként határozta meg, hogy 2016. december 31. napjáig napidíj és üzemanyag megtakarításként 683.000 forint, míg 2017. januárjától kezdődően napidíj és jogellenes levonás címén 244.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kártérítési igénye tekintetében előadta, hogy alperes jogellenesen okozott kárt neki azzal, hogy előre egyeztetett időpontokban nála meg kellett jelennie. Az üzemanyag megtakarítás különbözet igényénél az ún. mátrix táblázat alkalmazásának helyességét vitatta; álláspontja szerint az alperes esetenként kevesebb kilométert számolt el.

[6] A 11.962,53 eurós kártérítési igénye jogalapja esetében arra hivatkozott, hogy östermelőként is működve szőlő-szerkezet átalakításra vonatkozó pályázatot nyújtott be a hivatalhoz¹, mely pályázat nyertese is lett, azonban a bevételeinek elmaradása okán nem tudta ennek előfinanszírozását teljesíteni.

[7] A 2017. január 1-jét követően keletkezett követelését az alperes jogorvoslati tájékoztatására és indok nélküli levonásaira alapította. Előadta, hogy a létrejött megállapodás semmis, illetve annak megtámadhatóságára hivatkozott. Álláspontja szerint az aláírásra nem az erre irányuló tényleges akarata okán, hanem azért került sor, mert az alperesi ügyvezető, tanúl egyértelművé tette számára, hogy ennek elmaradása a jogviszonya megszüntetését eredményezi, ebből következően a megállapodás jó erkölcsbe ütközik. Továbbá feltűnő értékaránytalanságot tartalmaz, illetve annak megkötésére jogellenes kényszerítéssel és fenyegetéssel vették rá.

[8] A módosított keresetében elmaradt munkabér igényét 517.395 forintban és 46.000 forintban határozta meg, kártérítési igényét 1.000.000 forintra módosította, a 11.962,53 euró elmaradt haszon címén előterjesztett igényét változatlanul fenntartotta.

Ellenkérelem

[9] Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérték. A napidíj és üzemanyag megtakarítás különbözet vonatkozásában előadták, hogy a felperes általa is hivatkozott mátrix rendszer jogszerűségét a Kúria vizsgálta, és megállapította annak alkalmazhatóságát. Kifogásolták, hogy a felperes nem fejtette ki tételesen jogcímekre lebontva, hogy milyen alapon, mekkora összeg elszámolását kéri, és a keresetéből számításainak levezetése sem állapítható meg.

[10] Az elmaradt haszon tekintetében hivatkoztak arra, hogy a kereset megalapozatlan, ugyanis a felperes nem csatolt hitelt érdemlő releváns iratokat, továbbá az sem volt megállapítható, hogy a pályázat ténylegesen kiírásra került-e, illetőleg, hogy azt felperes megnyerte-e. Megjegyezték, hogy a felperesnek számos más lehetősége lett volna az előfinanszírozáshoz szükséges feltételek előteremtésére.

[11] A semmisség és megtámadhatóság körében is arra hivatkoztak, hogy a felperes keresete megalapozatlan.

[12] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 57.M.3004/2017/33. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte 296.865 forint perköltség megfizetésére. Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 6.Mf.680.032/2019/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára utasította. Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy a felperes igen nehezen értelmezhető, sokszor önmagának is ellentmondó, logikátlan és követhetetlen nyilatkozataira, beadványaira tekintettel az elsőfokú bíróságnak nagyon következetesen és szigorúan kell alkalmazni a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 141. § (2) és (6) bekezdésében biztosított eljárési eszközöket.

[13] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság több alkalommal felhívta a felperest a kereseti kérelmének pontos, jogalapot is tartalmazó, ésösszecszerűség tekintetében is meghatározott előterjesztésére.

[14] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a 2021. április 2. napján tartott tárgyaláson a tanács elnöke megkísérelte a felperes keresetének ismételt tisztázását a másodfokú bíróság útmutatásának megfelelően. A tanács elnöke végül rögzítette, hogy 2017. február hónapra a felperes 9.000 forint belföldi napidíjat, 2 nap munkanap ellenértékéül 48.300 forintot, valamint szabadságmegváltásként 81.800 forintot kért. A felperes kereseti kérelme 2017. áprilisában 47.120 forint üzemanyag megtakarítás, 2017. májusában 45.500 forint 7 db munkanap el nem számolására vonatkozó alapfizetést jelent. 2017. júniusára vonatkozóan 1 db belföldi napidíj a felperes kereseti kérelme. A felperes előadta továbbá, hogy a 260.313 forint helyett, részére 229.631 forint munkabér átutalás történt 2017. július 10-én. A tanács elnöke rögzítette továbbá, hogy 2017. júniusi felperesi napidíj követelése körében a 68301 sorszámú menetlevélből nem állapítható meg, hogy a felperes a 6 órás belföldi kiküldetést elérte. 2017. júliusára a felperes követelése 75 óra elszámolatlan időszak, összecszerűen 38.250 forint, valamint 17.688 forint dolgozói elszámolás különbözetét jelölte meg.

[15] A felperes az ezt követő keresetpontosításában előadta, hogy 2017. január hóra 19.530 forint bérkülönbözetet, február hóra 139.100 forintból 9.000 forint összegű napidíj, a fennmaradó 130.100 forintot pedig munkabér címén kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy annak ellenére, hogy ő munkát végzett, az alperes szabadságot írt ki anélkül, hogy vele egyeztetett volna. Tehát az alperes szabadságra járó távollét miatt fizetett, ahelyett, hogy munkabért fizetett volna. Előadta, hogy 2017. március hóra követelése nincs, április hóra követelése pedig azon alapul, hogy az alperes jogosulatlanul levont tőle valamilyen összeget, melynek jogcímét nem tudta meghatározni, de feltehetőleg üzemanyagmegtakarítás lehetett. 2017. május hóra 45.500 forint alapbérigényt kért elszámolni, a 2017. júniusára megjelölt 86.780 forintos összeget pedig 84.500 forintra csökkentette, mint elmaradt munkabért.

[16] A bíróság felhívására a felperes a Kollektív Szerződés jogszabályba ütközésére vonatkozóan előadta, hogy az alperes nem csatolta a menetleveleket, illetve a bíróság nem rendelt ki szakértőt a perben. Kérte a Kollektív Szerződés semmissé nyilvánítását azzal, hogy álláspontja szerint ezt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság feladatává tette.

[17] Ezt követően ismételt keresetmódosítást terjesztett elő, miszerint 2017. januárjára 47.132 forint, februárra 91.800 forint, március hónapra 69.000 forint, április hónapra 74.720 forint, májusra 13.800 forint, júniusra 47.694 forint, júliusra 76.633 forint, II. negyedévi zárás szabadság címén 13.800 forint, összesen 434.799 forint megfizetését kérte kötelezni az alpereseket. A felperes a 9. sorszám alatti beadványában „követelése első része”-ként megjelölt összes követelését 1.696.685 forintban határozta meg.

[18] Az alperesek a kereset elutasítását kérték, továbbá a felperes perköltség megfizetésére kötelezését. Előadták, hogy a felperes legutolsó keresetpontosítása nem csak elkésett, alaki szempontból is hiányos, tekintettel arra, hogy a felperes nem magánokiratba foglaltan nyújtotta be beadványát. Ezen túlmenően a felperes nem terjesztett elő határozott időszakra lebontottösszecszerű, jogcímek szerinti kereseti kérelmet. A felperes meghatározhatatlan jogcímekre hivatkozva olyanösszecszerűségekre vonatkozó számításokat jelez, amelyet nem indokol, nem alapoz meg és a bizonyítást sem vezeti le, bizonyítékot nem csatol.

[19] Az alperesek utaltak arra, hogy a felperes minden tárgyaláson és minden iratában más és más összegben jelölte meg a kereseti kérelmét, így álláspontjuk szerint kimunkált határozott kereseti kérelem egy alkalommal sem került előterjesztésre.

[20] Előadták, hogy táblázatban levezették a felperes 2017. januárja és júliusa közötti követeléseit. A felperes számítása mind jogcímében, mind jogalapjában,összecszerűségében is téves, hibás, hiányos, önmagával ellentmondó, logikátlan.

[21] Az alperesek a felperes 11.862,53 eurós követelésével kapcsolatosan előadták, hogy nem csatolt pályázati dokumentációt, amiből kiderülhetne, hogy létezett-e ilyen pályázat, nyertes volt-e a felperes, illetve milyen feltételeket tartalmazott rá nézve. A felperes egy felszámolás alatt lévő hitelszövetkezettel félig megkötött megállapodást csatol be, melyet a másik fél nem írt alá. A felperes tehát sem alkalmas okirattal, sem ok-okozati összefüggésben, sem az elmaradt haszon kárszámítással nem igazolta kereseti követelését sem a per korábbi szakaszában, sem a legutolsó beadványában.

Az elsőfokú bíróság határozata

[22] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300.000 forint + áfa elsőfokú, és 63.500 forint másodfokú perköltséget.

[23] Az elsőfokú bíróság a 2017. január 31. napján megkötött megállapodásig fennálló felperesi követelések körében az alábbiakat állapította meg:

[24] Az elsőfokú bíróság tanúként meghallgatta az alperesi jogelőd korábbi ügyvezetőjét. Az ügyvezető elmondta, hogy a 2017. január 31-én megkötött megállapodás lényege az volt, hogy a felperes lemond a korábban előterjesztett követelésekről, amelyet a anyacég anyacég egyébként sem talált jogosnak. Nem általánosságban munkabér igényről mondott le, hanem az ott rögzített összegekről. Az volt ezzel a cél, hogy békésen rendezzék a feszültséget és

minden visszatérjen a napi kerékvágásba. Ezt követően is voltak a felperesnek munkabérrel kapcsolatos követelései, de kisebb intenzitással. A megállapodás aláírása úgy történt, hogy a felperes bement az irodájába, elolvasta, aláírta és ezt utána két tanú szintén aláírta. Előadta, hogy nem fenyegette meg a felperest azzal, hogy bármiféle következménye lesz annak, ha nem írja alá, csak arról volt szó, ha nem tudnak megállapodni, akkor akár közös megegyezéssel meg is szüntethetik a jogviszonyt.

[25] A bíróság megállapította, hogy a felperes a megállapodás aláírásakor kényszer, fenyegetés hatása alatt nem állt. Önmagában az a körülmény, hogy a megállapodás alá nem írása esetén a munkáltató képviselője felvetette azt a lehetőséget, hogy ez esetben megszüntethetik a munkaviszonyt, nem minősül jogellenes fenyegetésnek. Ennek következtében a 2017. január 31. napján kötött megállapodás érvényes, az nem ütközik jogszabályba.

[26] Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt a körülményt is, hogy az aláírást megelőzően, illetőleg az azt követő időszakban a munkáltató élt-e presszióként a munkamegvonás eszközével. Konkrétan a felperes sem adott elő erre vonatkozóan tényeket, illetőleg nem jelölte meg azokat az időszakokat, amelyeket álláspontja szerint a munkamegvonás érintett. Épp ellenkezőleg úgy nyilatkozott, hogy több pere van folyamatban, ezért ő saját maga kérte azt, hogy az alperes ne adjon számára munkát, tehát ne küldje őt fuvarba. A fentiek alapján nem lehetett megállapítani azt, hogy az alperes a munkamegvonás eszközével élt.

[27] Az elsőfokú bíróság a felperes 2017. január 31. napját követően előterjesztett igényei kapcsán a következőket állapította meg:

[28] A felperes a 2020. április 14-én benyújtott keresetváltoztatásában hivatkozott arra, hogy az alperesnél érvényes kollektív szerződés rá nem vonatkozik, ezért a kollektív szerződés semmisségének megállapítását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem mutatta meg neki, illetőleg azért is semmis, mert tisztességtelen és teljesíthetetlen. E körben az 2001. évi IX. törvény a nemzetközi közúti fuvarozást végző járművek személyzetének munkájáról szóló Európai Megállapodás (a továbbiakban: AETR) kihirdetéséről szóló jogszabály munkaidőre vonatkozó rendelkezéseire hivatkozott.

[29] A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság több alkalommal felhívta a felperest, szóban és végzésben is, hogy határozott, jogcímekre lebontott,összepszerű kereseti kérelmet terjesszen elő, illetve erre vonatkozóan tegyen tényállítást. A felperes azonban a bíróság felhívásának teljeskörűen nem tett eleget. A bíróság minden törekvése ellenére a felperes tudatosan nem terjesztett elő határozott,összepszerű, jogcímek szerint keresetet, ehelyett a per érdemére nem tartozó nyilatkozatokat, tényállításokat tett. A követelések jogcímét,összepszerűségét, az érvényesíteni kívánt időszakot a felperes még a tárgyaláson belül is többször módosította, azok továbbra is logikátlanok, önellentmondásosak és követhetetlenek voltak.

[30] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a megállapodással érintett időszakra vonatkozóan ugyan a másodfokú bíróság előírta annak vizsgálatát, tekintettel azonban arra, hogy a megállapodás érvényes, arra az időszakra vonatkozó megállapodás a felek akaratával megegyezett, így annak tartalmát a bíróság nem vizsgálta

[31] A bíróság több alkalommal is felhívta a felperest arra, hogy a beadványait papír alapon postai úton, vagy elektronikusan nyújthatja be, illetve arra is, hogy amennyiben a személyesen eljáró természetes személy az elektronikus kapcsolattartási módot választja, úgy beadványait az ügyfélkapu segítségével nyújthatja be, az emailen történő benyújtás nem minősül elektronikusan előterjesztett iratnak. A felperes ennek ellenére beadványait emailben, vagy papír alapon, nem a jogszabálynak megfelelő magánokirati formában nyújtotta be. A bíróság több alkalommal tájékoztatta a felperest a Pp. 164. § (1) és (2) bekezdéséről, miszerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A felperes azonban ennek ellenére a megállapodás megkötését követő időszakra vonatkozó kereseti kérelmét nem pontosította, a bíróság döntésére irányuló határozott összegszerű kereseti kérelmet nem terjesztett elő, nem jelölte meg pontosan kereseti követelésének jogcímeit, illetőleg a kollektív szerződés semmisségére irányuló kérelmét sem támasztotta alá pontos jogszabályi hivatkozással.

[32] Az elsőfokú bíróság a felperes euró alapú kártérítési kereseti kérelme vonatkozásában is felhívta, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján ő köteles bizonyítani a kára bekövetkeztét, annak összegszerűségét és okozati összefüggést. E körben a bíróság figyelmeztette a Pp. 8. § (4) bekezdésére, a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére. Ennek ellenére a felperes a bírósági felhívásnak maradéktalanul nem tett eleget. A felperes ugyan a 2017. január 1-től július 31. napjáig terjedő időszakra 631.994 forint összegben jelölte meg a kereseti kérelmét, ezen követeléseket jelentő jogcímek azonban teljes egészében értelmezhetetlenek, illetve a felperes szakértő bevonását kérte a perbe, hogy a követeléseit állapítsa meg.

[33] Az elsőfokú bíróság a kártérítési igény kapcsán rögzítette, hogy annak összegét megjelölte ugyan a felperes, de ennek bizonyítékait nem csatolta és erre vonatkozó bizonyítási indítványt nem tett, így nem állapítható meg, hogy a támogatás összegét elnyerte-e, és annak kifizetésére azért nem került sor, mert az önerőt nem tudta biztosítani. Szintén nem bizonyította a felperes azt a körülményt, hogy az esetlegesen részére alperes által meg nem fizetett bér miatt került abba a helyzetbe, hogy az önerőt nem tudta megfizetni, és ezáltal esett el a támogatás összegétől. Ezért az elsőfokú bíróság e körben a keresetet elutasította a keresetet.

[34] A kollektív szerződés semmissége tekintetében az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a bírói gyakorlat egyértelmű abban a körben, (Mfv.II.10.055/2011.) hogy a külföldön töltött pihenőidő nem minősül munkaidőnek, ezért erre az időszakra a munkavállalót készenléti díj nem illeti meg. Az AETR a munkaidő fogalmát nem a kollektív szerződéssel ellentétesen szabályozza, a jogszabály nem a munkaidő fogalmának meghatározására szolgál,

a tachográf a vezetési idő rögzítésére szolgál, a vezetési és pihenőidők nyilvántartása a cél. A felperes maga is elismerte beadványaiban, hogy követelése abból az álláspontjából ered, miszerint a pihenőidőkre, amelyeket külföldön vesz igénybe, munkabér jár. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a kollektív szerződés megkötésére hosszú tárgyalások során alakult ki kompromisszum. A szakszervezet kiemelten a gépjárművezetők érdekeit képviseli. Az alperes becsatolta azokat az iratokat is, melyből az elszámolások érvényessége megállapítható, így a csatolt kimutatások szerint a kifizetések törvényessége, érvényessége megállapítható volt. A felperes által előadottak ennek megcáfolására nem volt alkalmasak, e körben pontos tényállítást nem tett.

[35] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint téves az a felperesi álláspont is, miszerint a munkaidőkeret számításánál a szabadság kiadása is az adott időszakba tartozik. A szabadság pénzbeli megváltása nem merülhet fel, hiszen kizárólag a munkaviszony megszüntetése esetén, annak elszámolásakor jár. A felperes a 2021. február 9. napján érkezett beadványában már összesen 8.885.909 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, de kereseti kérelmét jogcímenként,összepszerűségként időszakokra vonatkozóan nem különítette el. Az elsőfokú bíróság 2021. április 2. napján tartott tárgyaláson többször is megkísérelte a felperes keresetének tisztázását a másodfokú bíróság útmutatásának megfelelően, azonban a felperes még adott tárgyaláson belül is többször változtatta az összepszerűség körében előadottakat.

[36] A felperes tehát pontosan meg nem határozható időszakra, pontosan meg nem határozható jogcímek alapján ugyanazon követelésre vonatkozóan különböző jogcímek és különböző összepszerű kereseteket terjesztett elő beadványaiban, melyet nem indokolt, pontos tényállítást e körben nem tett. A felperes keresete több helyen értelmezhetetlen volt, szakértő kirendelésére pedig nem kerülhetett sor, hiszen arra a perben hiányzó szakértelem pótlása érdekében kerülhet sor, a felperesi kereset meghatározása pedig nem szakértői feladat. Megjegyezte a bíróság, hogy az alperesek egy táblázatban vezették le a felperes 2017. januárja és júliusa közötti időszakra előadott követeléseit, amelyből egyértelműen megállapítható, hogy azok mind jogcímeiben, mind jogalapjaiban, mind összepszerűségében is téves, hibás, hiányos, önmagával ellentmondó és logikátlan kereseti kérelmek.

[37] A fentiek alapján a bíróság a keresetet elutasította.

Fellebbezés

[38] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének való helyt adást, valamint az alperes kötelezését kérte első-, és másodfokú perköltség megfizetésére. Másodsorban kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül, kötelezze az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára.

[39] A felperes hivatkozása arra irányult, hogy az elsőfokú bíróság nem teljesítette a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében előírtakat.

[40] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyben szükséges volt ügyvezető meghallgatása, illetve az sms-ek vizsgálata. Az elsőfokú bíróság az ítéletét azonban az sms megvizsgálása nélkül hozta és nem vetette össze sem a levelezéssel, sem a tanúvallomással.

[41] A felperes a megállapodással kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tanú álláspontja szerint a felperes a 2017. január 31-i megállapodásért nem kapott semmit. Ez a nyilatkozat is azt mutatja, hogy a megállapodás csak az alperes érdekeit szolgálta. A megállapodás tisztességtelen volt, figyelemmel arra, hogy az alperes tudomással bírt a felperes szorult helyzetéről és munka- megvonással fenyegette, ha nem írja alá a megállapodási ultimátumot.

[42] Hivatkozott arra, hogy a bíróság nem tárta fel, hogy a semmisség, és a jóerkölcsbe ütközés kifejtésére a felperes több nyilatkozatot tett. Ha a bíróság figyelembe vette volna a felperes által becsatolt banki megállapodást, akkor nem állította volna, hogy nem állt kényszer és fenyegetés alatt. Ennek következtében a megállapodás jogszabályba ütközik.

[43] A munkamegvonással kapcsolatban hivatkozott arra, hogy többször egyeztetett munkába induláskor az irányítóval, hogy mikorra szeretne hazajönni és mikor ért haza a megbízásból, így ez közös megegyezés volt az irányítóval, nem pedig felperesi ultimátum. Előadta, hogy a felperes menetlevelei 2016. szeptember elejétől 2016 október 6. időpontjáig alátámasztják, hogy nem dolgozott és nem ő kérte, hogy otthon maradjon, így ez megalapozza a munkamegvonásra történő hivatkozását. Sérelmezte, hogy bérbe adták a anyacég-hez alacsonyabb jövedelemért. Előadta, hogy ennek kapcsán benyújtott e-mailt, melyet a bíróság nem fogadott el, figyelemmel arra, hogy azt a felperes nem tudta kikódolni, de a bíróság kötelezhette volna az alperest arra, hogy a kikódolt e-mailt csatolja be.

[44] Előadta, hogy az alperes mindent bevetett, hogy ellehetetlenítse a felperest a követelése érvényesítésében, így a munkamegvonást is. Hivatkozott arra, hogy 2016. decemberében nem volt igazolatlanul távol, mivel áthelyezésre került. Visszament a cég1 munkáltatóhoz, ahol foglalkoztatták és véget ért a büntetése a fizetési felszólítás miatt. Előadta továbbá, hogy a megállapodást azért írta alá, hogy tudjon dolgozni és javadalmazása az Mt. és a munkahelyi rendelkezéseknek megfelelően legyen kifizetve. Figyelemmel arra, hogy az alperes nem tartotta be a megállapodást, ezért azt a felperes 2017. július 13-án felmondta. Előadta, hogy a fizetési felszólítást csak azért vonta vissza, hogy a későbbiekben dolgozhasson, de az már csak rosszabb körülmények között, jelentősen kevesebb jövedelemért történt meg.

[45] Előadta, hogy álláspontja szerint az általános szokásjoggal az nem egyezik, hogy „aláírod, amit én – és nem közösen – írtam vagy megszüntetem a munkaviszonyod”.

Kényszerítési mód az alperesi diktátum aláírásra, nem egyezik az általános szokásjoggal és a jóerkölccsel, amit a peres felek közötti sms váltás is bizonyít. A felperes a benyújtott felperesi beadványt az sms-ek kapcsán figyelmen kívül hagyta a másodfok ajánlása ellenére.

[46] A felperes álláspontja szerint a bíróság az ítéletben a felperes kollektív szerződés teljesíthetlenségét, semmisségét több oldalon keresztül fejtegeti értelmezhetetlen levezetésekben. A felperes ezért kérte szakértő bevonását, hogy megállapítsa a szakértő, hogy a felperes által leírtak valósak-e. A bíróságnak N.K.H-tól kellett volna szakértői véleményt kérni, amennyiben nem érti a felperes által előadottakat.

[47] Hivatkozott arra, hogy a bíróság tájékozatlan volt az ügyben, így hozta meg a döntését, ami szubjektív, erősen részrehajló vagy kollaboráns. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság szakértői segítséget nem kért ahhoz, hogy pártatlan ítéletet hozzon, pedig a per folyamán a kollektív szerződés semmissége a legfontosabb meghatározandó tényező. Előadta, hogy a kollektív szerződés semmisségre vonatkozó jogszabályi rendelkezést megjelölte, mely szerint az az AETR 561 EU rendelet, mely akadályozza a kollektív szerződésben meghatározott munkaidő teljesítését úgy, hogy a gépkocsivezetőnek ne kelljen szabadságot kiírni, miközben családjától távol van. Ezáltal a munkaadó elvonja a lehetőséget, hogy a szabadságot maximálisan kihasználva, a dolgozó szabadságát családjával töltse, mivel a munkahelyén egy kamionban használja fel a szabadsága egy részét vagy az egészet. Álláspontja szerint az AETR 563 EU rendelet munkaidőről és pihenőidőről szóló része alapján teljesíthetetlen a kollektív szerződés, ezért az semmis és jóerkölcsbe ütközik.

[48] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felek között létrejött megállapodás semmisségét, jóerkölcsbe ütközését. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megvizsgálja az F/8 beadványt, akkor minden apró naturalisztikus részletre választ kap, de szakértővel szerencsésebb lett volna megvizsgálni a követelést. Érthetetlen, hogy miért nem rendelt ki szakértőt a bíróság, ha ő maga nem érti, hogy a követelés, a munkaszerződés, vagy az igazgatói utasítás mely pontjának nem felel meg, még matematikai kifogást sem támasztott. Előadta, hogy határozott összegű jogcímű követelés volt a 2022. március 27-én kelt levél 1. melléklete szerinti F/8. számú beadvány szerinti követelés. A másodfokú bíróság pedig a felperes fellebbezését egymásra épülőnek, logikusnak, összefüggőnek nevezte.

[49] Továbbra is hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróságnak szakértőt kellett volna kirendelnie a felperes kereseti kérelme, az általa benyújtott iratok vonatkozásában, valamint ezen iratokat össze kellett volna vetnie az igazgatói utasítással és a munkaszerződéssel.

[50] Előadta, hogy a pályázat vonatkozásában a követelését alátámasztó okiratokat becsatolta, csak a bíróság nem vizsgálta át ezeket. A Polgári perrendtartás vonatkozásában valóban volt mulasztás, azonban a bíróság sem az eljárási jogszabályoknak megfelelően járt el. A kár vonatkozásában 2022. március 7-én küldött levelet, ahol a bizonyítások és az összefüggések is részletezve vannak a követelés 3. része mellékletében.

[51] A felperes álláspontja szerint kollektív szerződésben meghatározott átlagsebesség teljesíthetetlen, ezért semmis, így e körben is szükséges lett volna szakértőt kirendelni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette, hogy a pihenőidőt nem rögzíti a tachográf, figyelemmel arra, hogy azt kötelező rögzíteni. Előadta, hogy követelése döntő része az elmaradt napok elszámolása, jogtalan levonások alkalmazása az alperes részéről és a szabadságoknak nem a kollektív szerződés szerinti megfelelő rendezése. Hivatkozott arra, hogy a szabadság számítás alapja a kollektív szerződés IV. pont 1.2.1. pontja, melyet a munkaidőkeret határoz meg.

[52] Hivatkozott arra, hogy elfogadhatatlan az a bírói állítás, miszerint az alperes átadta az elszámolások alapját képező iratokat. Nem tükrözi a valóságot azon ítéleti megállapítás, miszerint az alperesi kifizetések törvényesek és érvényesek voltak a leadott iratok alapján.

[53] Nem felel meg a valóságnak, miszerint nem határozta meg pontosan a kereseti kérelmét. A felperes a keresetének beadásakor az F/8. beadványon belül, pontosan meghatározta az időszakot, évet, hónapot, napot, menetlevelet a követelés összegét az Excel táblázatra hivatkozással.

[54] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes írásbeli, szóbeli észrevételeit nem, vagy nem megfelelően rögzítette. Kérte, hogy a bíróság elfogultsága miatt a pert másik bíróságra helyezze át.

Fellebbezési ellenkérelem

[55] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, annak helyes indokai alapján, és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését.

[56] Az alperesek a korábban tett nyilatkozataikat fenntartották, különösen a felperes által tett megalapozatlan és nem bizonyított tényállítások vonatkozásában. A felperes előadását mind jogalapjában, mind jogcímében, mind összecszerűségében vitatták az alperesek.

[57] Az alperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során és az annak eredményeként hozott 12.M.71.046/2021/21. számú ítéletében eleget tett a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 6.Mf.680.032/2019/7. számú végzésében foglaltaknak. Az elsőfokú bíróság az előtte folyó megismételt eljárásban a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (r.Pp.) 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének teljeskörűen eleget tett. A felperes azonban az elsőfokú bíróság általi tájékoztatásokat és

iránymutatásokat figyelmen kívül hagyta, a bírói felhívásoknak többször ellentmondott, a határidőket nem tartotta be, vagy azokat öntörvényűen és egyoldalúan újra értelmezte. A felperes végig olyan kérelmeket és keresetmódosításokat adott be, melyek folyamatosan nem tartalmazták a jogalapot, a jogcímet és az összecszerűséget sem. Ugyanakkor az alperesek mindezen idő alatt eleget tettek a bíróság felhívásainak, csatolták a bérjegyzékeket, menetleveleket, kollektív szerződést és az alperesi mátrix elszámolási rendszerére vonatkozó kúriai ítéletet is.

[58] Az alperesek előadták, hogy a felperes fellebbezését alaki szempontból is vitatják, mivel az nem felel meg a régi Pp-ben foglalt alaki feltételeknek. E körben hivatkoztak a BH.2010.5.5. 208. számú eseti döntésre. A felperes magatartásával a fellebbezés vonatkozásában is megszegte a régi Pp. 93.§ szabályait. A felperesnek ugyanis teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt beadványt kellett volna előterjesztenie, meghatározott alaki feltételek mellett, melynek nem tett eleget sem a megismételt eljárásban, sem a fellebbezése előterjesztésekor. A felperes beadványa a fentiek értelmében érdemi elbírálásra alkalmatlan, mivel az nem felel meg a régi Pp. 93.§ (1) – (3) bekezdésének és a 94. §-ban foglalt feltételeknek.

[59] Előadták, hogy a felperes irata csoportosítás nélkül, ömlesztett információkkal és hivatkozásokkal van tele, melyek a jelen perben javarészt nem relevánsak, vagy egymással ellentmondók, logikailag értelmezhetetlenek.

[60] Ezenkívül a felperes hivatkozott új bizonyítékra, – dekódolt e-mail - melynek figyelmen kívül hagyását kérték az alperesek, figyelemmel a Pp. 235. § (1) bekezdésére.

[61] Az alperesek az ügyvezető meghallgatásával, a levelezéssel, az sms vizsgálatával kapcsolatban hivatkoztak arra, hogy a bíróság figyelembe vette a tanúvallomások mellett a felek előadásait, a felperes állításait, a csatolt bizonyítékait, így az sms üzenetváltásokat is. A fellebbezés e körben sem helytálló.

[62] A bíróság ítéletében több ponton keresztül levezette megállapításait és a megállapodás tisztességtelenségének tekintetében figyelembe vette a felperesi állításokat. Az alperesek álláspontja szerint a felperes nem vette figyelembe az ítélet szerkezeti elemeit, valamint azt a tényt, hogy a felperesi bizonyításon múlt, hogy a bíróság mit fogad el valósnak, semmisnek, tisztességesnek vagy tisztességtelennek.

[63] A megállapodás semmissége és jóerkölcsbe ütközése kapcsán az alperesek vitatták a felperes e körben tett állítását. Előadták, hogy a felperes többszöri felhívás ellenére sem tudta az állított tényeket igazolni, annak jogi alapját megadni, sőt ő maga is ellentmondó állításokat tett. Álláspontjuk szerint, az, hogy a felperes ennyi idő távlatában nem fogadott jogi képviselőt vagy nem kért jogi tanácsot a keresete szakszerű előterjesztéséhez és jogi indokai

szakmai előterjesztéséhez, az ő terhére értékelendő. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes a megállapodás aláírásakor kényszer, fenyegetés hatása alatt nem állt.

[64] A munkamegvonás vizsgálata kapcsán az alperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le, de a felperesi mellékletet – melyet a fellebbezéséhez csatolt – informatikai okok miatt nem tudta elfogadni. A bíróság figyelembe vette a munkamegvonás kapcsán a felperesi, alperesi állításokat, a tanúvallomást és a felek e-mailváltását, továbbá az alperes által csatolt bérjegyzékeket és elszámolásokat.

[65] A megállapodás megtámadása kapcsán, miszerint az nem tartalmazta a megfelelő elemeket, az alperesek előadták, a felperesi fellebbezés e körben is ellentmondásos. A bíróság ítéletében több ponton keresztül levezette megállapításait és hivatkozott a töretlen bírósági gyakorlatra és tanúvallomásra is.

[66] A megállapodás semmisége és jóerkölcsbe ütközése kapcsán a felperes sérelmezte, hogy a bíróság tanúl vallomásának hiányosságait figyelmen kívül hagyta. E körben arra hivatkozott, hogy a megállapodás aláírásáért cserébe nem kapott semmit, a munkáltató az erőviszonyaival visszaélt. Az alperesek a fellebbezést e körben is vitatták. Álláspontjuk szerint az a körülmény, hogy a felperes kényszerben érezte magát annak okán, hogy hitelt vett fel, olyan kötelezettséget vállalt, amit nem tud teljesíteni, nem jelenti azt, hogy a megállapodás megkötésére kényszer vagy fenyegetés vagy jóerkölcsbe ütközően került volna sor.

[67] A kollektív szerződés kérdéseivel kapcsolatban az alperesi állításokat ismételten vitatták az alperesek. A felperes fellebbezéséből ismételten kiderült, hogy nem érti a kereseti kérelmében foglalt tényállításainak bizonyítási szükségességét, önmagával ellentmondó, ésszerűtlen, következtelen állításokat tett mindvégig az első és megismételt eljárásban, valamint a fellebbezésben is. A bíróság helyesen idézte a kollektív szerződéssel kapcsolatban a kúriai ítéletet és ezáltal helytálló álláspontra is jutott.

[68] Az alperesek a 2017. novembere előtti iratokkal kapcsolatban előadták, hogy a felperes a tényállításait nem dolgozta ki, nem igazolta, nem támasztotta alá sem az első, sem a megismételt eljárásban, valamint a fellebbezés keretei között sem.

[69] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság végzésének messzemenő figyelembevételével járt el, hívta fel a felperest bizonyításra és a pontos kereset előterjesztésére. Az alperesek a kért elszámolásokat, bérkartonokat csatolták, de a felperes minden alkalommal más és más számításokra következtetett, folyamatosan indokolás nélkül módosította a keresetét.

[70] Az alperesek a felperesi beadványok alakiséga és megküldésének módja vonatkozásában előadták, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy összefüggéstelen, zavaros és nem alakszerű beadványok érkeztek a felperestől. Erre a másodfokú ítélet is rávilágított, illetve a fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla is láthatja.

[71] Hivatkoztak arra, hogy a felperes a fellebbezését sem a régi Pp. 93. § szabályai szerint adta be. E körben pedig az elsőfokú bíróság több alkalommal felhívta a felperes figyelmét a beadványok beadása kapcsán.

[72] Előadták, hogy a felperes a kollektív szerződés megváltoztatása iránti kérelmében a jogszabályi háttérrel „AETR 563 eu”-ban jelölte meg, mely jogszabály nem létezik.

[73] Az alperesek a szakértő kirendelése mellőzését kérték a régi Pp. 123. §-a hivatkozása okán, figyelemmel arra, hogy nem volt szakkérdés, amiben el lehetett volna járni a szakértőnek.

[74] A pályázat kapcsán előadták, hogy a felperes köteles bizonyítani a kára bekövetkeztét, összefüggését és ok-okozati levezetését. A felperes e körben előadta, hogy az F/10. melléklet alatt csatolt pályázat megnyerését bizonyító okmány a bíróság részére minden szükséges információt tartalmazott. A bizonyítottság hiányát az alperesi álláspont szerint a felperes terhére kell értékelni. A felperes rosszhiszemű pervitelével kapcsolatban az alperesek előadták, hogy a felperest a megismételt eljárás keretei között és azt megelőzően 2017-ig visszamenően, több alkalommal felhívta a bíróság és figyelmeztette az alakszerűségi feltételekre, de azoknak nem tett eleget.

[75] A külföldön töltött pihenőidő kapcsán előadták, mely szerint a felperes maga is elismerte a beadványaiban, hogy követelése abból az álláspontjából ered, miszerint a pihenőidőkre, melyekre külföldön vett igénybe, munkabér jár. A felperes fellebbezésében önmagával ellentétes állítást fogalmaz meg, ekként nem alapos.

[76] A szabadság kiadással kapcsolatban hivatkoztak arra, hogy vitatják a felperes fellebbezésében tett állítását és kérték az elsőfokú ítélet helybenhagyását. E körben az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a külföldön töltött pihenőidőre, mivel az nem munkaidő, készenléti díj nem jár. E körben hivatkoztak a Kúria Mfv.II.10.055/2011/6. számú határozatára.

[77] A 70 km/h haladási sebesség kapcsán az alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete e körben is helytálló, a felperes továbbra is zavaros, ellentmondó állításokat tett.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[78] A felperes fellebbezése nem alapos.

[79] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, a bizonyítási eljárást lefolytatta és az érdemi döntésével is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helyes indokai alapján helybenhagyta.

[80] A 2017. január 31. napján megkötött megállapodásig fennálló felperesi követelések vonatkozásában a másodfokú bíróság az alábbiakat állapította meg. A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 14.§-a szerint az e törvényben szabályozott megállapodás a felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatával jön létre.

Az Mt. 28. § (1) bekezdése szerint a megállapodás megtámadható, ha annak megkötésekor a fél valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, feltéve, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A megállapodást bármelyik fél megtámadhatja, ha a szerződéskötéskor lényeges körülményben ugyanabban a téves feltevésben voltak. Lényeges körülményre vonatkozik a tévedés akkor, ha annak ismeretében a fél nem vagy más tartalommal kötötte volna meg a szerződést.

A (2) bekezdés szerint nem támadhatja meg a szerződést az, aki a tévedését felismerhette vagy a tévedés kockázatát vállalta.

A (3) bekezdés értelmében a megtévesztés hatására kötött megállapodást megtámadhatja, akit a másik fél szándékos magatartásával tévedésbe ejt vagy tévedésben tart.

A (4) bekezdés szerint a megállapodást megtámadhatja, akit a másik fél jogellenes fenyegetéssel vett rá a megállapodás megkötésére.

Az (5) bekezdés értelmében a (3) és a (4) bekezdésben foglalt szabályokat kell alkalmazni, ha a megtévesztés vagy jogellenes fenyegetés harmadik személy részéről történt és erről a másik fél tudott vagy tudnia kellett.

A (7) bekezdés szerint a megtámadás határideje harminc nap, amely a tévedés felismerésétől vagy a jogellenes fenyegetés megszűnésétől kezdődik. A megtámadási határidőre az elévülés szabályai megfelelően irányadók azzal, hogy hat hónap elteltével a megtámadás joga nem gyakorolható.

A (8) bekezdés kimondja, hogy a megtámadásra irányuló jognyilatkozatot a (7) bekezdésben meghatározott határidőn belül írásban kell a másik féllel közölni.

A (9) bekezdés szerint a sikeresen megtámadott megállapodás érvénytelen.

[81] A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan a felperes azon hivatkozása, miszerint a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben előírta a felek közötti sms váltás vizsgálatát. A Fővárosi Törvényszék a 6.Mf.680.032/2019/7. számú végzésében az írta elő, hogy erre irányuló indítvány esetén szükségszerű lenne a másik nyilatkozó fél – az akkori alperesi ügyvezető - meghallgatása is. Ebben a vonatkozásban ugyanis a címzett (ügyvezető) feltehető akarata és az eset összes körülménye is relevanciával bírnak, hiszen erre tekintettel kell a felek közötti levelezés tartalmát értelmezni. Az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatásának eleget tett és az ügyvezetőt meghallgatta a felek megállapodására vonatkozóan, mely vallomást megfelelően értékelte az elsőfokú ítéletben is. Ennek következtében a felperes ezen fellebbezési kérelme megalapozatlan.

[82] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a becsatolt sms üzenetekből sem vonható le az a következtetés, hogy a munkáltató kényszert, vagy fenyegetést alkalmazott volna. Ellenkezőleg a felperes hivatkozott a munkaviszony megszüntetésére, a munkáltató erre vonatkozólag pedig nem tett nyilatkozatot. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes tévesen értelmezte tanúl tanú vallomását. Az a körülmény, hogy a felperes a megállapodásért nem kapott semmit cserébe, nem támasztja alá, hogy a megállapodás semmis. A felek a megállapodást éppen azért írták alá, hogy a közöttük fennálló jogvitát rendezzék. A megállapodásban éppen azt foglalták írásba, hogy a felperes a fizetési felszólításban foglaltakat visszavonja, és a megállapodás aláírásával kifejezetten elismeri és kijelenti, hogy az alperessel szemben követelése sem üzemanyag megtakarítás, sem napidíj elszámolás, sem egyéb költség igény tekintetében nem áll fenn. Figyelemmel arra, hogy a felperes ezen nyilatkozatot megtette, nyilvánvalóan az alperesnek nem volt kötelessége bármilyen, egyéb szolgáltatást nyújtani a részére.

[83] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a megállapodás aláírásakor kényszer, fenyegetés hatása alatt nem állt. Az irányadó bírói gyakorlat szerint az a körülmény, hogy a megállapodás alá nem írása esetén a munkáltató képviselője felvetette azt a lehetőséget, hogy ez esetben megszüntetheti a munkaviszonyt, nem minősül jogellenes fenyegetésnek. Ennek következtében a 2017. január 31. napján megküldött megállapodás nem semmis, nem ütközik jogszabályba.

[84] Megalapozatlan a felperes azon fellebbezési hivatkozása, miszerint azon körülmény, hogy a banki megállapodás miatt kényszerhelyzetben volt, ennek következtében a felek között létrejött megállapodás semmis. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs relevanciája annak, hogy a felperes a bankkal milyen megállapodást kötött, ez ugyanis nincs kihatással a felek jogviszonyára. A munkáltatónak a banki megállapodásra nyilvánvalóan nem volt ráhatása, így nem is alkalmazhatott kényszert.

[85] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a munkamegvonás, mint presszió eszközével kapcsolatban tett megállapításai is helytállóak. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a munkáltató a munkamegvonás pressziójával élt volna a megállapodás

megkötésekor. Ebben nincs relevanciája a felperesnek a fellebbezésben hivatkozott menetleveleknek, mint bizonyítékoknak. A menetlevelek ugyanis csak azt bizonyítják, hogy melyik időszakban dolgozott, illetve nem dolgozott a felperes, de arra vonatkozóan nem nyújtanak bizonyítékot, miszerint a munkáltató a munkamegvonás pressziójával élt.

A munkamegvonás pressziójára nem megfelelő bizonyíték, ügyvéd nevel ügyvéd fizetési felszólítására vonatkozó visszavonó levele sem. A levél éppen azt támasztja alá, hogy a felek között egyeztetések folynak.

[86] Nem fogadható el a felperesnek a szabadidő vonatkozásában tett előadása, miszerint a bíróságnak kellene mellékelnie azt az iratot, amely bizonyítja, hogy a felperes kérte a szabadidőt az alperestől. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperesi tényállítást az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a felperesnek kell bizonyítania. Az elsőfokú bíróság a szabadság kapcsán is helytálló döntést hozott, melyet kellőképpen indokolt.

[87] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint szakértő kirendelésére nem volt lehetőség a jelen perben. Az elsőfokú bíróság több alkalommal kioktatta a felperest, hogy a kereseti kérelmét az irányadó jogszabályok alapján miként terjessze elő. A felperes azonban a bíróság felhívásának maradéktalanul nem tett eleget.

[88] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerint a keresetben fel kell tüntetni az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával. A Pp. 177. § (1) bekezdése kimondja, ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki.

[89] Figyelemmel arra, hogy a felperes pontos kereseti kérelmet nem terjesztett elő, tényállás nem volt megállapítható a kereseti kérelméből, ezért szakértő kirendelésére nem volt lehetőség, a felperes kereseti kérelmének értelmezéséhez ugyanis szakértő kirendelése nem lehetséges.

[90] A másodfokú bíróság rámutat arra, miszerint a felperes kölcsönadása, más munkahelyen kapott kevesebb járandósága körében sem tett konkrét tényállítást, jogcímet,összecszerű kereseti kérelmet. Ennek következtében ezen fellebbezési hivatkozása is megalapozatlan.

[91] Az elsőfokú bíróság az euro alapú kártérítési kereseti kérelem vonatkozásában felhívta a felperest arra, hogy a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján ő köteles bizonyítani a kára bekövetkeztét, annak összecszerűségét és az ok-okozati összefüggést. A bíróság

figyelmeztette a felperest e körben is a Pp. 8. § (4) bekezdésére, a Pp. 141. § (2) – (6) bekezdésére. A felperes beadványai azonban nem feleltek meg a bírósági felhívásnak.

[92] Nem fogadta el a másodfokú bíróság a felperes előadását, a pályázat megnyerésével kapcsolatos nyilatkozatával sem. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes nem nyújtotta be a szükséges dokumentumokat. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes csak hivatkozott arra, hogy az igényét alátámasztó dokumentumokkal érvényesítette a jelen perben, de konkrét tényállítást, igazolásokat, okiratokat nem jelölt meg. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint a pályázat elnyerése, illetve annak eredménye nem áll okozati összefüggésben a felperes kereseti kérelmével, mivel az alperesi mulasztásokat ezen körülmény nem támasztja alá. Mivel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak találta az elmaradt munkabér és egyéb követelés tekintetében, így nyilvánvalóan megalapozatlan a kereseti kérelme a pályázat elnyerésével kapcsolatos elmaradt járandóság tekintetében is.

[93] A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan a fellebbezés a kollektív szerződésben rögzített 70 km/óra átlagsebesség vonatkozásában is. E körben a másodfokú bíróság ismételtén arra mutat rá, hogy a felperes pontosösszeeszerű kereseti kérelmet nem terjesztett elő, így nyilvánvalóan az N.K.H. szakértelme sem vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróság helytállóan döntött e kereseti kérelem kapcsán is, és megfelelően indokolta a határozatát, így az indokolás szükségtelen megismétlése nélkül helybenhagyta az elsőfokú ítéletet ezen kereseti kérelem kapcsán is.

[94] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a munkaidőkeret számítása kapcsán is helytálló döntést hozott, ezért a felperes fellebbezése megalapozatlan.

[95] Az elsőfokú bíróság a 2017. január 31. napját követően előterjesztett igények vonatkozásában is helytálló döntést hozott. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.032/2019/7. számú végzése rögzítette volna a fellebbezésről, hogy az logikus, egymásra épülő, értelmezhető. A végzés éppen az ellenkezőjét rögzítette, miszerint a felperes igen nehezen értelmezhető, sokszor önmagának is ellentmondó logikátlan és követhetetlen nyilatkozataira, beadványaira tekintettel az elsőfokú bíróságnak nagyon következetesen és szigorúan kell alkalmazni a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében biztosított eljárási eszközöket. A bírósági felhívás eredménytelensége esetén az ebből fakadó következmények levonása is szükséges, amely adott esetben még a kereset elbírálása körében is értékelhető.

[96] Az alperesek a bírósági felhívásnak eleget tettek, becsatolták a felperesre vonatkozó elszámolásokat, iratokat, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan értékelt. A felperes azonban az alperes által becsatolt okiratokkal szemben nem tett konkrét, pontos határozott észrevételeket, melyet a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésében is előírt. A felperes a fellebbezésében sem jelölte meg pontosan, konkrétan, hogy mi követelés összege,

ennyiben nem felel meg a munkaszerződésnek, illetve az igazgatói utasításnak. A felperes a kereset beadásakor benyújtott F/8. beadványra hivatkozott, mely a jelen eljárásban már nem is vehető figyelembe, mivel a másodfokú hatályon kívül helyező végzés előírta, hogy a felperesnek pontosítania kellett volna a kereseti kérelmét. Figyelemmel arra, hogy a felperes a kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság felhívásainak megfelelően nem pontosította, illetve továbbra is az első kereseti kérelme beadásakor csatolt F/8. beadványra hivatkozott, így ezen fellebbezési kérelme is megalapozatlan. A felperes által hivatkozott 2022. március 7-i keresetet vizsgálta az elsőfokú bíróság, melynek következtetéseivel a másodfokú bíróság egyetértett.

[97] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, miszerint a felperes pontosan meg nem határozható időszakra, pontosan meg nem határozott jogcímek alapján, ugyanazon követelésre vonatkozó, különböző jogcímeknek és összegű keresetet terjesztett elő a beadványaiban, melyet nem indokolt, pontos tényállítást nem tett. A felperes a bíróság többszöri felhívása ellenére nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet, amelyet figyelembe kellett venni a kereseti kérelme elbírálásakor.

[98] A felperes több alkalommal hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság elfogult volt vele szemben, de a Pp. 13.§ (1) bekezdés e) pontja alapján elfogultsági kifogást nem terjesztett elő az elsőfokú eljárás során, így a fellebbezésben ezen hivatkozását már nem lehetett elbírálni.

[99] A felperes kifogásolta a jegyzőkönyv vezetését is, azonban a jegyzőkönyv kijavítása, vagy kiegészítése vonatkozásában nem terjesztett elő az elsőfokú bíróságnál igényt, így ezen fellebbezési kifogását sem lehetett figyelembe venni.

Záró rész

[100] A másodfokú bíróság a perköltséget a Pp. 78. §-a alapján a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg. A másodfokú bíróság mindkét alperes vonatkozásában kötelezte a felperest perköltség fizetésére, figyelemmel arra, hogy az I. rendű és a II. rendű alperes is terjesztett elő perköltségigényt.

[101] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. §-a alapján az állam viseli.

[102] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. §-a zárja ki.

Budapest, 2022. november 22.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró